

De groene huisjes

5

Raven woonde op een eiland. Een klein eiland. Een eiland van zand met plukjes helmgras. En stekelige bessenstruiken. En brede stille stranden. Je kon er het schreeuwen van de meeuwen horen en het geraas van de branding. Als je wist waar je zoeken moest kon je er zeehonden zien spelen op het strand. Raven wist waar hij zoeken moest. Hij rende, kroop of sloop over zijn eiland en soms zag hij de zeehonden. Of dansende vogels op lange, dunne poten. Of hij vond een bijzonder grote zeester. Als hij een krabbetje vond dat door de golven op het strand was geworpen en nog leefde, gooide hij het terug in zee. Want hij wilde niet dat zo'n krabbetje op het strand dood zou gaan.

Raven woonde in een klein houten huis, samen met zijn zusjes Lisa en Clara, zijn vader en moeder en Poes. Het huis was groen geschilderd. Het trapje ervoor was paardenbloemgeel, en de dakpannen waren oranje. Ravens moeder had gordijnen genaaid van hemelsblauwe katoen. Als het mooi weer was stonden de ramen open en waaiden die gordijnen naar buiten. Als het mooi weer was klom Poes op het dak en lag ze daar in de zon te slapen. Maar als het stormde zat Poes binnen tussen de hemelsblauwe

gordijnen achter het raam. Dan zaten er meeuwen op het dak. Schreeuwende meeuwen op een rijtje in de beschutting van de schoorsteen.

Er stond nog een groen houten huis op het eiland. Het huis van Pake en Noenke. Pake was de vader van Ravens vader. Dus hij was de grootvader van Raven en zijn zusjes.

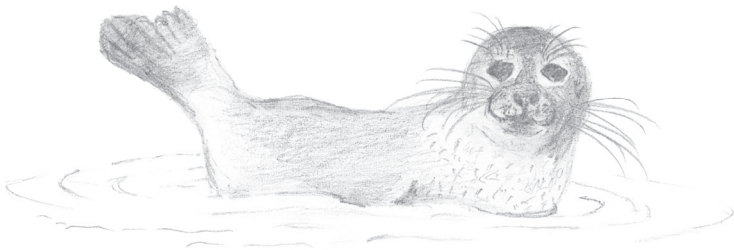
6 Noenke was de dochter van Pake. Dus ze was de zus van Ravens vader en de tante van Raven en zijn zusjes. Maar die hadden daar nooit zo over nagedacht. Noenke was Noenke.

‘Noenke is nergens bang voor,’ zei Clara vaak verbaasd.

‘Noenke is heel sterk!’ riep Lisa vaak bewonderend.

‘Ze is net een wilde, met haar schichtige ogen en op haar blote voeten en haast altijd buiten, zelfs bij nacht en ontij,’ zei Pake soms bedroefd.

Noenke zelf zei nooit iets.

De rode roeiboot

Aan de andere kant van het eiland lag een kleine haven. In dat haventje lagen vier boten. Een roeiboot om mee te vissen. Een motorboot om snel mee naar het vasteland te kunnen varen om daar boodschappen te doen, of om te gebruiken in geval van nood. Nog een motorbootje om in de zomer te verhuren, en een zeilboot. De zeilboot was van dokter Claus. Dokter Claus woonde alleen in de zomer op het eiland. Zijn houten huisje stond aan de kant van de haven, tussen negen andere houten huisjes in.

7

Ravens vader had die huisjes gebouwd. Dat had hij gedaan nadat hij verliefd was geworden op Ravens moeder, lang voordat Raven werd geboren.

Op een dag was zij naar het eiland komen roeien. Toen stond er op het eiland nog maar één groen houten huis, dat was het huis onder aan het duin waar Ravens vader in woonde, samen met Pake en Noenke.

Ravens moeder had een klein krukje en een schildersezal bij zich in de roeiboot, en verf en penselen. Ze was gaan zitten en had het groene huis onder aan het duin nageschilderd. Ravens vader was uit het huis gekomen. Hij was achter haar gaan staan en had over haar schouder

gekeken hoe ze schilderde. Ze zeiden niets tegen elkaar. Toen het donker werd was ze klaar met haar schilderij. Ze veegde haar verfhanden af aan haar rok en keek op. Ravens vader stond daar roerloos. In zijn hand hield hij een opgedroogde verfkwast. Ze staaarde hem aan. Hij kreeg een kleur en sloeg zijn ogen neer.

8 'Schilder jij ook?' vroeg ze.

Hij knikte.

Ze keek naar de opgedroogde gele verf aan zijn grove kwast.

'Wat schilder jij?' vroeg ze.

'Het huis, de trap, de regenton', somde hij op. En toen zong hij zomaar: 'Daar was laatst een meisje loos, die wou gaan varen, die wou gaan varen...'

Ze begon haar schildersezal in te klappen. Ze draaide de dopjes op haar tubetjes verf.

'Als je een oranje trapje mooier vindt, dan verf ik het oranje voor je,' zei Ravens vader toen hij uitgezongen was.

'Geel is mooi,' zei ze.

'Als je blauw mooier vindt, dan verf ik het huis blauw voor je,' zei hij.

'Groen is prima,' zei ze.

'Als je wilt, verf ik je roeiboot rood voor je,' bood hij aan.

'Rood zou prachtig zijn,' zei ze.

'Je kunt hier blijven tot je boot is opgedroogd,' zei hij.

'Dat is goed,' zei ze.

Blauwe klompen

Ravens vader had voor Ravens moeder en zichzelf een huis gebouwd boven op het duin, en daarna tien kleinere aan de andere kant van het eiland. Zijn vader had die huisjes netjes geschilderd en toen verhuurd. Hij verhuurde ze aan aardige mensen die in de zomer op hun stille eiland wilden wonen. De tien huisjes aan de andere kant van het eiland bij het kleine haventje waren niet groen. Het huis van dokter Claus was blauw. Het huisje daarnaast was rood. Eén ervan was geel. En een ander paars. En een ander oranje. De trapjes naar de deur waren soms wit, soms blauw en soms groen. De regentonnen waren soms rood. Soms waren ze aquamarijn. Ravens vader schilderde graag. En hij zong graag luid. Soms deed hij allebei tegelijk. Toen dokter Claus een paar jaar geleden in de lente kwam om alvast wat proviand voor de zomer in de keukenkast van zijn gele huisje te zetten en om het ingewaaide zand naar buiten te vegen, kreeg hij zijn sleutel niet in het slot van zijn deur. Hij duwde tegen de deur. Hij schopte zelfs boos tegen de deur. Toen keek hij nog eens goed en zag hij dat het gele huis waar hij voor stond eerst het rode huis van zijn burens was geweest. Hij stond voor het verkeerde

huis. Zijn huis, dat zolang hij het had gehoord geel was geweest, was plotseling blauw en stond ernaast.

Toen Ravens moeder de laatste keer boodschappen ging doen en ze met z'n allen naar de haven liepen om haar naar de boot te brengen, was hun motorboot ineens paars. En het motorbootje ernaast appelgroen.

10 'Eli toch!' zei Ravens moeder toen ze dat zag.

Ravens vader veegde zijn verfhanden af aan zijn broek, werd rood en begon hard te zingen. 'Wie wil er mee naar Wieringen varen, 's morgens vroeg al in de dauw. Met een mooi meisje van achttien jaren, dat zo graag naar Wieringen wou...' zong hij.

De volgende dag schilderde hij Pakes klompen blauw. Hij kon het niet laten.

Een motorboot

Op een dag, toen Raven, Lisa en Clara bessen plukten en de witte, pas gewassen lakens aan de waslijn flapperden in de wind, schreeuwden de meeuwen nijdiger dan anders. Ze schreeuwden zo doordringend dat Ravens moeder, die achter haar schildersezels zat en hun huis met de wapperende witte lakens ervoor naschilderde, stopte met haar werk en omhoogkeek. Ook Raven, Lisa en Clara hielden hun handen boven hun ogen tegen het schelle zonlicht, en keken omhoog.

Maar ze zagen niets bijzonders.

Noenke kwam aanrennen door de duinen. Haar blote voeten schopten het zand weg. Raven en zijn zusjes zetten hun manden met bessen neer en wachtten op haar. Toen Noenke bij hen aangekomen was, wees ze hijgend in de verte.

Over de zee kwam iets, nu nog klein als een stip, recht op het eiland af. Geen zeehond. Geen dolfijn. Niet een van de vissersbootjes uit de buurt.

‘Moeder!’ riep Raven.

Zijn moeder liep weg van haar schildersezels en kwam bij hen staan. Zwijgend keken ze hoe de stip groter en

groter werd. Het was een motorboot. Toefjes witte rook kwamen uit de motor die sputterde en ronkte. Toen de boot dichterbij kwam konden ze zien dat er drie gestalten in zaten.

12 Noenke keek naar Ravens moeder en trok haar wenkbrauwen op. Ravens moeder haalde diep adem, veegde haar verfhanden af aan haar rok, haalde nog een keer diep adem en zei toen: 'Kinderen, weten jullie nog dat ik jullie vertelde over de meneren, die ons lang geleden kwamen vertellen dat we een vergunning nodig hadden om onze bessen te plukken?'

'Ja, moeder!' zeiden ze alle drie.

'Ze komen nu weer bij ons op bezoek,' zei Ravens moeder. 'Misschien moet je dit keer een vergunning hebben voor kleine meisjes op ons eiland,' bedacht Raven. Lisa en Clara waren ruim drie jaar geleden geboren. Verder was er al jaren niets veranderd, behalve dan van kleur.

Zijn moeder aaide hem over zijn haar.

'Ze komen niet over mijn kleine meisjes praten,' zei ze. 'Ze komen voor mijn grote jongen.'

Raven zat voor het raam op de vensterbank en leunde tegen Noenke aan die achter hem zat. Noenke rook naar zand en zout en zee. Haar verwarde lange haren kriebelden langs zijn wang. Lisa en Clara hielpen Pake met tafeldekken. Raven hoorde hun hoge stemmetjes babbelen. En hij hoorde Pakes bromstem antwoorden. Maar hij luisterde niet naar wat ze zeiden. Hij keek naar het groene huisje boven op het duin, waarvan de ramen openstonden zodat de hemelsblauwe gordijnen naar buiten waaiden. Hij kon zijn moeder zien. Ze zat aan tafel en leunde met haar ellebogen op het tafelblad. Ze frommelde met haar handen aan de kraag van haar bloes. De laatste keer dat Raven haar zo had zien zitten was toen Pake ziek was en hoge koorts had, en het erop ging lijken dat hij niet meer beter zou worden.

Zijn moeder luisterde naar de twee mannen en de vrouw die uit de motorboot waren geklommen en mopperend door het water naar het strand waren gewaad. Raven zag haar nu en dan haar hoofd schudden. Ze knikte ook een keer. Twee keer praatte ze lang. Hij kon de anderen, die toen moesten luisteren, niet zien.

‘Als ik nou niet wil, komen ze me dan halen?’ vroeg hij.

Noenke drukte hem dichter tegen zich aan.

‘Dit is geen kwestie van willen. Dit is een kwestie van móéten,’ zei Pake, die in de soep roerde.

Even later kwamen de bezoekers naar buiten. De mannen droegen donkergrijze pakken en de vrouw een zwart mantelpakje. Ze zwikten door het rulle zand het duin af, richting strand.

14

‘Met zijn drieën maar liefst,’ zei Pake, die met de soeplepel in zijn hand naar het raam was gekomen om ze te zien vertrekken.

‘Ze lijken op die akelige kraaien die vorig jaar van onze bessen aten,’ zeiden Lisa en Clara, die naast hem kwamen staan.

‘Ik wil niet,’ zei Raven.

‘Je moet,’ zei Pake.

